

Arrest

nr. 148 220 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van *“het bevel tot terugbrenging bijlage 38 dd. 29.02.2014 en betekend op 23.02.2015”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. KARABAYIR en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. M.D. diende op 6 juni 2012 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type C met het oog op een familiebezoek. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Na zijn binnenkomst in het Rijk diende M.D., via een op 13 augustus 2012 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 december 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel tot

terugbrenging. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. M.D. werd op 25 maart 2013 onder de hoede van de dienst voogdij geplaatst.

1.5. Verzoekster werd op 11 april 2013 als voogd voor M.D. aangesteld.

1.6. Op 21 november 2014 diende verzoekster een aanvraag in om M.D. tot een verblijf te machtigen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 december 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw [B.L.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde [D.M.], [...], van nationaliteit Turkije (te zijn), [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (vervallen paspoort met visum - vervallen sinds 24/08/2012).

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29.12.2014

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een Schengenvisum type C om zijn zus hier in België te komen bezoeken. Hij kwam in augustus 2012 naar België en is sindsdien niet meer teruggekeerd naar Turkije. Na zijn aankomst in augustus 2012 diende de advocaat al meteen een aanvraag 9bis in. Deze werd op 09/10/2012 onontvankelijk verklaard en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt. Dit bevel werd door de DVZ ingetrokken en op 27/12/2012 vervangen door een bijlage 38. Nadat de advocaat betrokkene op 21/03/2013 signaleerde aan de Dienst voogdij, werd op 11/04/2013 een voogd aangesteld. De voogd zou in mei 2014 een aanvraag voor de bijzondere verblijfsprocedure voor minderjarigen hebben ingediend, maar bureau MINTEH heeft deze aanvraag nooit ontvangen. De voogd kan geen bewijs voorleggen dat de aanvraag effectief werd verstuurd.

De voogd wenst vervolgens voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ze dient op 21/11/2014 haar aanvraag in. In deze aanvraag vermeldt de voogd dat haar pupil niet kan terugkeren naar Turkije omdat zijn vader alcoholieker is en hem zou mishandelen. Zijn moeder zou ernstig ziek zijn. Omwille van die redenen heeft zijn moeder hem naar België gestuurd. In België verblijft hij bij zijn zus. Bij de aanvraag worden volgende documenten toegevoegd: een verklaring van de moeder waarin ze bevestigt dat er ernstige familiale problemen zijn, dat haar man alcoholieker en werkloos is en haar zoon dagelijks door hem geslagen werd en dat hij bovendien niet verder mocht studeren; een medisch attest op aanvraag afgeleverd door het Staatsziekenhuis te Aksaray waarin staat dat er na psychisch onderzoek een depressie bij de moeder werd vastgesteld. Beide documenten werden vertaald.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 19/12/2014.

Tijdens dit verhoor verklaarde betrokkene dat hij werd geslagen door zijn vader. Zijn vader zou alcoholieker zijn en zou hem verboden hebben om verder te studeren. Ook zijn moeder en broer moesten in de klappen delen. Op een bepaald moment werd het hem teveel en vluchtte hij het huis uit. Hij verbleef 2 dagen op straat waar hij samen met de andere straatkinderen moest stelen en drugs nam. Nadat zijn moeder hem terug van straat plukte, verergerde de situatie thuis en besloot ze dat hij beter af zou zijn in België bij zijn zus die ondertussen via huwelijk de Belgische nationaliteit kreeg. Hij verklaart dat hij hier gelukkig is in België, dat hij hier graag verder wil studeren en dat hij nooit meer wil terugkeren naar Turkije. Zijn vader zou bovendien niet op de hoogte zijn van zijn verblijf hier in België bij zijn zus.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Turkije.

Immers conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Turkije, namelijk bij zijn ouders. Ze zijn gelokaliseerd en er is contact (betrokkene verklaart zijn moeder een zeldzame keer via de telefoon gehoord te hebben, maar zijn zus houdt op regelmatige basis contact met het thuisfront in Turkije). Er wordt niet aangetoond dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan hebben. Conform het artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, is er hier dus geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders.

Men kan aannemen dat de ouders van betrokkene het in Turkije financieel niet breed hebben. Het feit dat de vader werkloos zou zijn en dat de ouders dus over weinig financiële middelen beschikken, is op zich onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Turkije. Ook het argument dat er zich in het huishouden familiale problemen voordeden, rechtvaardigt geen[s]zins een migratie naar België. Bovendien is het nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders zelf om hun zoon te steunen, verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging. Het feit dat de vader alcoholieker zou zijn (hetgeen niet bewezen is) en dat dit voor spanningen in het huishouden zorgt, ontslaat hen geenszins uit hun ouderlijke macht. Tenslotte kan betrokkene of zijn moeder, in geval van zwaar fysiek geweld door de vader, nog steeds beroep doen op de autoriteiten en hulporganisaties ter plekke. Tijdens het verhoor verklaarde betrokkene bovendien te beschikken over een breed familiaal netwerk langs moederskant. Niets weerhoudt hem ervan om samen met zijn moeder desgevallend beroep te doen deze familieleden.

Bovendien kan me[n] met betrekking tot bovenstaande opmerken dat dit alles slechts berust op verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten deze informatie te bevestigen. De documenten die de voogd toevoegt bij zijn aanvraag zijn niet van die aard dat ze een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. De handgeschreven verklaring van de moeder is een document op aanvraag en heeft aldus geen enkele objectieve bewijswaarde. Het medisch attest vermeldt enkel dat de moeder een depressie heeft, maar zegt niets over de mogelijke reden of oorzaak van de depressie.

Tenslotte merken wij op dat betrokkene zelf expliciet vermeldt dat hij graag in België wil blijven omdat hij hier wil verder studeren. Betrokkene zou niet naar school mogen gaan van zijn vader. Hier in België zou hij die kans wel krijgen. De redenen voor zijn verder verblijf in België, zo blijkt uit basis van de analyse van alle elementen in het dossier, zijn dus onder andere van economische aard (betere scholing) en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij herenigd kan worden met zijn ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlen[g]d worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

1.8. Op 23 februari 2015 werd niet de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster betekend, doch wel het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging aan de burgemeester van de gemeente Gingelom waarbij deze in kennis wordt gesteld van het feit dat werd beslist om de aanvraag van verzoekster om M.D. tot een verblijf te machtigen af te wijzen en tevens werd beslist dat verzoekster zou dienen in te staan voor de terugbrenging van M.D. naar zijn land van herkomst en waarbij de burgemeester wordt gevraagd om deze beslissingen aan verzoekster ter kennis te brengen.

Dit schrijven vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve op te merken dat om ontvankelijk te zijn een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad wordt ingesteld dient te zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of om te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bepaalde rechtstoestand, dan wel zodanige wijzigingen te beletten (cf. J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

In casu dient te worden vastgesteld dat het op 29 december 2014 gedateerde schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging – door verzoekster verkeerdelijk omschreven als “*het bevel tot terugbrenging bijlage 38*” – op zich niet gericht is aan verzoekster of aan M.D., maar louter aan de burgemeester van de gemeente Gingelom. Dit schrijven waarbij de burgemeester wordt geïnformeerd over het feit dat niet zal worden ingegaan op de vraag van verzoekster om M.D. een verblijfsmachtiging toe te staan en er werd geopteerd voor de afgifte van een bevel tot terugbrenging en waarbij de burgemeester wordt verzocht om verzoekster uit te nodigen teneinde haar in kennis te stellen van deze beslissingen kan op zich niet worden beschouwd als een uitvoerbare beslissing. Het verstrekken van een toelichting door een bestuur aan een ander bestuur omtrent de verblijfsrechtelijke situatie van M.D. en de loutere vraag om over te gaan tot de kennisgeving van een bestuurlijke beslissing wijzigen de rechtstoestand van verzoekster of M.D. op zich immers niet.

Het beroep tegen de aan de burgemeester van de gemeente Gingelom gerichte brief is bijgevolg onontvankelijk.

Het staat verzoekster vrij om zodra de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging op een correcte wijze werd betekend deze beslissing alsnog aan te vechten. De beroepstermijn voor de Raad begint immers slechts te lopen op het ogenblik dat een rechtzoekende een volledige kennis heeft van de inhoud van een bestuurlijke beslissing.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK